

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 128
Бања Лука, 05.07.2007. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, те Горане Микеш и Реџиба Бегића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог И. Г., због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адвоката М. Р. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 013-0-К-07-000 007 од 19.04.2007. године, након одржане јавне сједнице другостепеног вијећа, у присуству Републичког тужиоца Светлана Брковић, оптуженог и његовог браниоца донио је дана 05.07.2007. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог И. Г. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 013-0-К-07-000 007 од 19.04.2007. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 013-0-К-07-000 007 од 19.04.2007. године оглашени је кривим И. Г. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. и у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 мјесеци (шест) мјесеци. На основу члана 44. став 1. КЗ РС, оптуженом је у изречену казну затвора урачунато вријеме проведено у притвору, од 04.01.2007. године од 17,50 сати, па надаље. На основу члана 62. став 2. КЗ РС од оптуженог је одузет новац у износу од 20.380,00 ЕУРА и 10,00 КМ, са наведеним апоенима и серијским бројевима означеним у изреци побјане пресуде. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП-а) оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 923,10 КМ.

Против наведене пресуде жалбу су, благовремено, изјавили оптужени и његов бранилац, адвокат М. Р. из Д.

Оптужени пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона, те погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда укине и одреди одржавање претреса пред овим судом.

Бранилац оптуженог, адвокат М. Р. из Д., првостепену пресуду побија због повреде кривичног закона, те одлуке о кривичној санкцији и трошковима поступка, са приједлогом да се жалба уважи, и пресуда преиначи а оптуженом изрекне казна затвора у краћем трајању, те да се оптужени ослободи обавезе накнаде трошкова поступка.

Одговор на жалбе није поднесен.

У сједници вијећа пред Врховним судом Републике Српске, у смислу одредбе члана 310. став 3. ЗКП-а, подносиоци жалбе су исте изложили, те изјавили да остају код разлога и приједлога садржаних у тим жалбама.

Републички тужилац Светлана Брковић је предложила да се обје жалбе одбију, као неосноване.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 312. ЗКП-а, одлучио као у изреци пресуде из следећих разлога:

Оспоравајући законитост доказа жалба оптуженог заступа тврдњу да је привремено одузимање предмета без наредбе извршено противно законом прописаним условима садржаним у одредби члана 130. став 1. ЗКП-а, јер није постојала опасност од одлагања, нити је тужилац за предузету радњу накнадно прибавио одобрење судије за претходни поступак, обзиром да је Ђ. П., бјегством са лица мјеста, испољио изричито противљење привременом одузимању предмета. Слиједом изнесених приговора, по ставу ове жалбене докази који су прибављени овом процесном радњом, која нема законом прописану вриједност, су незаконити докази, па заснивање пресуде на истима узрокује битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. ЗКП-а.

Цијенећи изнесене приговоре, те стање списка предмета, овај суд налази да нису основане тврдње жалбе којима се оспорава законитост привременог одузимања предмета – дроге без наредбе суда, па тиме и законитост прибављених доказа, јер је ова процесна радња у потпуности предузета у складу са одредбом члана 130. став 1. ЗКП-а. Примарни услов манифестован у опасности од одлагања је реално постојао јер су извршиоци дјела, оптужени И. Г. и Ђ. П., затечени на лицу мјеста, на осамљеном дијелу пута П., општина Ш., у вечерњим сатима, приликом примопредаје дроге и новца, који су том приликом од њих одузети. Надаље, јасна законска дефиниција успоставља обавезу подношења захтјева судији за претходни поступак за накнадно одобрење ове процесне радње само у ситуацији када се лице које се претреса изричито успротиви одузимању предмета. Овај дефинисани облик противљења у

предузимању конкретне процесне радње није испољио Ђ. П., како то жалба тврди. Од њега је, према потврди о привременом одузимању предмета без наредбе, ЦЈБ Д. – ПС Ш. број 11-4/02-1/07 од 04.01.2007. године, одузет један пакет тежине 1005 грама, у облику коцке, замотан у најлон и самољепиву траку, за који је накнадним вјештачењем утврђено да је кокаин, потврду је без примједби потписао, а у току поступка није оспоравао чињенице које се односе на садржај потврде и поступак предузимања ове процесне радње.

Дакле, привремено одузимање предмета без наредбе је обављено у складу са одредбом члана 130. став 1. ЗКП-а, и има процесну вриједност, а привремено одузета опојна дрога од Ђ. П. представља законито прибављен доказ на коме је заснована побијана пресуда. Ради тога су неосноване тврдње жалбе оптуженог да је побијана пресуда заснована на незаконитом доказу, те да је тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка з) ЗКП-а.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у оквиру приговора жалби оптуженог и његовог браниоца, којима се оспорава правна квалификација дјела, па тиме и правилна примјена кривичног закона. Суштина обе жалбе се односи на тврдњу да у радњи извршења дјела у облику посредовања у купопродаји опојне дроге, за коју је оптужени И. Г. оглашен кривим побијаном пресудом, није учествовало више лица, па слиједом тога, не постоји квалификаторна околност која његове радње дистанцира од основног облика конкретне инкриминације.

Нису основани изнесени приговори жалби којима се оспорава правилност примјене кривичног закона и правна оцјена дјела, те тврдња да је за постојање квалификованог облика конкретне инкриминације, као објективни услов нужно учешће више лица у свакој од алтернативно прописаних радњи извршења основног облика дјела.

Наиме, жалба не спори да је оптужени И. Г., због неисплаћених коцкарских дугова, под пријетњом људи из Х., чији идентитет не жели открити, и у договору са њима, превезао из Х. у БиХ посебно упаковану робу скривену у аутомобилу, за коју је знао да је “нешто опасно” (утврђено је да се ради о 1.005 грама кокаина), те исту предао Ђ. П., на договореном мјесту, а од њега је примио 20.000,00 ЕУРА. Дакле, заједничко дјеловање више лица из Х., оптуженог И. Г. и Ђ. П. (у односу на кога је кривични поступак раздвојен и правоснажно осуђен пресудом Окружног суда у Добоју број 013-0-К-07-000 011 од 19.4.2007. године, по основу Споразума о признању кривње), је резултат њихове заједничке одлуке са подјељеним улогама у претходно припремљеном и реализованом процесу извршења дјела. Дакле, одлучна чињеница која дистанцира квалификовани од основног облика кривичног дјела за које је оптужени И. Г. оглашен кривим побијаном пресудом, је свијест и воља о заједничком дјеловању више лица у њиховом извршењу, што је у конкретном случају несумњиво утврђено, па је за постојање теже квалификације тог дјела, без значаја појединачни облик партиципације тих лица у њиховом заједничком дјеловању.

Ради тога су неосновани приговори жалбе упућени правној квалификацији дјела и правилној примјени кривичног закона.

Овај суд је испитао првостепену пресуду у погледу одлуке о казни, у вези са приговорима изнесеним у жалби оптуженог, те у смислу одредбе члана 314. ЗКП-а, у вези са жалбом браниоца оптуженог. Правилно је првостепени суд, у оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, утврдио све околности које су од значаја да казна буде мања или већа и истима дао правилан значај. Олакшавајуће и отежавајуће околности су правилно цијењене, па изречена казна затвора по првостепеној пресуди, у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) мјесеци је одмјерена у оквиру законом прописаних граница, и по мишљењу овог суда, представља потребну мјеру казне којом се обезбјеђује општа сврха кажњавања прописана одредбом члана 28. КЗ РС. Олакшавајуће околности које наглашава жалба браниоца оптуженог, првостепени суд је правилно цијенио, а односе се на здравствено стање оптуженог, те његове породичне прилике, међутим, оне су истовремено цијењене у повезаности са утврђеним отежавајућим околностима (досадашња осуђиваност, већа количина дроге), и по мишљењу овог суда свим околностима је дат правилан значај.

Одредба члана 99. став 4. ЗКП-а, предвиђа могућност да се оптужени, који је оглашен кривим, ослободи од дужности плаћања трошкова кривичног поступка, предвиђених у одредби члана 96. став 2. тачке а) до ж) истог Закона, ако би њиховим плаћањем било доведено питање издржавање оптуженог или лица које је дужан да издржава. У току првостепеног поступка оптужени није указивао на околности које би биле од утицаја на ослобађање од трошкова кривичног поступка, а којом обавезом би довео у питање егзистенцију лица које је дужан издржавати, нити је у том правцу жалбене тврдње поткријепио одговарајућим доказима, ради чега нису прихваћени као основани жалбени приговори којима се побија одлука о трошковима.

На основу наведеног, а како жалбе оптуженог и његовог браниоца нису основане, то је примјеном члана 319. ЗКП-а одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар

Софија Рибич

Предсједник вијећа

мр Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић